

DANAS JE POVOLJAN DAN DA PRESTANEM DA VERUJEM U BOGA

* * *

Pomislio sam da skriti se poput majskog cveta
može da bude dobar izgovor da te pronađem.
Razmišljanje o tebi biće životno uzbuđenje,
tražiću te uporno, polako, ispunjen tvojim očima
dok ne pronađem neizmerno prostranstvo tvojih nogu...
dok te ne pronađem; tvoji će poljupci biti
najlakši put kojim ću se vratiti samom sebi...

U svakoj svetlosti jutra ima nečeg svetog.
Kada prvi zrak ščepa prvi prozor, takođe ima i nečeg sablasnog.
Hitaju sablasni glasovi, ali ne tako brzo kao misli.
Kratko žive i zamru.
Pojavi se svetlost i oni zamru.
Promole se cvetovi i oni zamru.
Ukaže se raj tvojih grudi i oni zamru.
Vrata su zatvorena, a ja sam napolju.
Nisam mogao da uđem,
izgubio sam se u lavirintu svojih sumnji i patnji.
Nisam mogao da uđem.
Tvoj sablasni glas me pozdravlja, ali me ostavlja samog.
Odlazi prvi zrak svetlosti i prozor takođe ostaje sam.

* * *

Danas je dan moje smrti;
tamale je u rerni, počinju da služe kafu.
Ja sam u kutiji od drveta osrednje vrednosti.
Volim ukrase koje stavljaju za ovu priliku.
Ljudi me vide u kutiji,
danas je dan moje smrti.
Moja porodica deluje tužno, moji prijatelji malo manje.
Nastavljaju da služe kafu, sad već i hleb sa pasuljem.
Danas je dan moje smrti.
Na ulasku u kuću igraju karte i klade se,

dobiti ili izgubiti, ti si na potezu.

Dan moje smrti je danas,

i sutra takođe.

* * *

Noge izuvene, bose, prazne posude,

flaše bez vina, olovke bez mastila,

žene i muškarci bez ljubavi, tanjiri na stolu bez jela,

kuće bez radosti, gradovi bez slobode,

bombe sa još većom snagom, još smrtonosniji meci,

vojnici sa još većim neznanjem.

Zemlja sa više gladnih, bogatih, sve bogatijih, mrtvih, sve više mrtvih.

Ova zemlja krvari, ova zemlja boli, ovaj pedalj zemlje, ovaj damar,

vi, ja, ti, on, ona, mi, svi, sve.

Više boli, svaki put sve više, više, malo više.

Svaki put jedan metak više, jedna smrt više, pucanj, kaos, tišina

Još neko je otišao...

* * *

Misli obamrle, iščekuju još misli.

misaobus, sa trasom preko periferijske opijenosti,

dug put, asfalt, kamen, kolonizacija,

sve je sivo osim ovih misli opijenih i drogiranih.

Zvuk poput tona *marimbe*, tako snažan zvuk kao sunce na zalasku

ovog sivog asfalta, ove propale države, države bez mesta, revolucija misli!

Misaobus, opijeni mislilac, mislilac, misli...

* * *

Neće moći da promene ovo srce koje se još uvek opija.

Mojim venama još uvek teče živa krv, reči odzvanjaju u tvojim čulima.

Vojniče, iako ne želiš, ove reči prodiru u tvoju savest,

ti si naoružan, *Kaibil*, specijalac, elitna jedinica.

Ovde je tvoj protivnik, glas koji žele da utišaju.

Nisu mogli da nas utišaju više od 500 godina,

nisu mogli ni u dugoj noći pre 36 godina,

ni ti nećeš moći to da uradiš sad kad se vratiš na stolicu za ubice,

retorikom prerušen u kukavičkog kandidata.

Tebi posvećujem ove reči;

došli su da zaustave tvoje metke, puške, tvoju smrt.

Mi smo lepe reči, užarene koje utrobu tvoju pale,

nema udaraca, nema pesnica,

samo doboš, poezija, borba i mir.

Borba i mir!

Mi smo suprotnost tvog sablasnog plana.
Svojom dugom kosom ti pevam,
svojom bradom dugom pišem.
U ovoj zemlji još uvek ima nade,
još uvek ima svetlosti, sunce se rađa svakog dana.
Nećemo ćutati!
Nećete moći da promenite ova srca koja se ljubavljaju i otporom pune...

* * *

Haos me je prisvojio i muči me,
oblikuje mi osećanja ugušena i izmučena kineskom torturom,
bode mi oči, odvaja mi prste od stopala, moja ispljuvana, iscrpljena osećanja
ostaju sama poput svemira,
sama usred tolike moje sramote.
Treperenje mojih očiju nije dovoljno da bih izbegao ovu tragediju.
Još jedan dan kao zatvorenik nesigurnosti.
Ne mogu da nateram svoja stopala da se pretvore u krila.
Izgubljen sam, mrtav sam...

Sramota ova iz prošlosti prati me,
mračne senke, mnogo mračne,
pogubne odluke tužnih života
bez sunca, bez vode, bez vazduha.
Danas nisam peti element, nisam snaga zemlje,
danas čak i ne postojim.
Ja sam antimaterija koja mora da bude izolovana, zgusnuta.
Već sam načinio štetu!
To je krivica koja probada, ali ne s leđa,
to čini s preda, gledajući te u oči i pamteći.
Ja sam takvo ljudsko biće da se osećam jadno,
izgubljeno u mehuru vremena...

* * *

Želim da ronim pod zemljom,
da se namočim blatom, da dotaknem korene svojih predaka,
da se pretvorim u zemlju, glatku i vlažnu,
da se ponovo posadim, i iznova počnem da rastem,
da izniknem kao seme, poput zrna kukuruza,
da se ponovo susretnem sa onim što jesam,
da procvetam na stazi života, bez korova,
da me sunce dotakne nežno, i da me kiša miluje, kap po kap.
Želim da skliznem među prste osetljive i nežne, bez uvelog cveća,

i dodirujem zemlju uvek, svaki dan.
Zagrli me zemljo, blato, kamenje,
zagrlite me svinje što rijete, gliste, svi,
želim da pripadam ovom svetu još jedanput,
samo tražim jedan povratak da bih počeo...

* * *

Potičem iz radničke porodice, gerilaca,
otporaša, nekonformista,
sanjara i stvaralaca,
dolazim iz prelepe utrobe,
lepi život koji se sad osmehuje,
posedeo, umoran od stopala,
sa srcem koje još uvek kuca sa ubeđenjem, do smrti.
To sam.
Odatle dolazim.
Za to se borim, jer se neko već borio za mene.
Otpor se prenosi s generacije na generaciju,
sa života na život...

* * *

Kad smo došli, došli smo srećni.
Osećali su se promenljivi ritmovi zvukova što nisu bili udar
već vilin konjici, zajednički glasovi.
Zapalivši vatru, osetili smo se vrlo dobro.
Ponavljam, kad smo došli, došli smo srećni.
Gledam te u oči i vidim strast,
vidim snagu, snagu ove mladosti plave.
To su glasovi vilin konjica, prkosa, otpora,
muzike, slova, žive misli.

Život je život, i mi ga poštujemo.
Jedan cvet, tako je vredan, kao i svako od nas.
Zemlja se brani!
Ovde smo, ne zaustavljaju nas, nastavljamo peške.
Ključići životu, to su pesme,
sad slavimo poput kornjača što plešu,
poput vetra u našim srcima,
poput zemlje, kopna, poput ljudskih bića.
Slavimo ovaj savez gradova;
umetnost i borba je ono što kažemo,
mir i pravda je ono što kažemo.

Zemlja se ne prodaje, ona se brani!
Zemlja se ne prodaje, ona se brani!
Manje policije, više poezije!
Manje policije, više poezije!
Manje oružja i smrti
Da životu, da životu!

* * *

Goblini Nibelunzi spavaju u mom mozgu, bezbojni.
Slova se udružuju i vode ljubav.
Vode ljubav, voditi ljubav,
voditi ljubav s tobom,
vodimo ljubav.
Mladi, poslušajte me
danas ovde, recite mi
ko želi da vodi ljubav?

* * *

Zbijen u prašini; produženo postojanje.
Da li je to ljudsko biće?
Reći, dovoljno je biti ponizan?
Kakve su ovo suze? Čije je ovo slomljeno srce?
Ne mogu da se smejem a da ne plačem,
ne mogu da pričam a da ne plačem,
ne mogu da plačem a da ne mislim na to
da se ljudsko biće rodilo da bi bilo slobodno.
Zbog toga se opraštam,
da bih otišao, da bih putovao,
neću nikome reći zbogom,
samo ovim rečima...

Šetnja pokazuje nasleđe mojih dana.
Svetlost uzdiše za sobom ispunjenom ogledalima.
To su izbuljene oči, kao u žabe,
to su crvene oči kao one u bilo kog deteta iz tvojih ulica...
Pozdravi me, zemljo moja!
Pokaži mi najbliži bar sa džuboksom.
Ne želim da zaboravim da udišem ovaj vazduh
ima miris tamalitosa s povrćem.
Ne želim da propustim sledeći autobus, sledeći sat, poljubac.
Poljubi me, zemljo moja!
Ovde sam, ne tako jadan kao pre,

sa svojim, još prostijim prtljagom.
Ja sam ništavilo, ponor,
krećem se ovim podzemnim svetom
koji neki zovu trećim svetom,
ja ga zovem ognjište, kuća,
ja ga zovem Gvatemala, *coactemalan*, grad drveća.
Pozdravi me pre no što me pošalješ s Judom,
s Kristobalom Kolonom,
s bludnim, bezvrednim trgovcima.
Dopusti da poljubim ovo sjajno drvo!
Da ga poljubim iako mi ne veruješ da to želim.
Dopusti me da te gledam nagu, bogatu,
pre no što te odnesu u neki evropski muzej,
možda u Hamburg
možda u Pariz,
kamo sreće na nebo!
Pozdravi me i svakog jutra,
ja ću nastaviti da pružam otpor
baš kao poslednji jaguar,
gotovo mrtav, ali uspravan
uz mladalački znoj, u otporu;
jednom kada odem, pusti me,
nemoj me više ljubiti, voleti,
voli svoje žive jer mi smo već tvoji mrtvi...

* * *

Seo Niče pored mene i pitao me: „Šta radiš?“
Dok pušimo duvan, odgovaram da je moj život
bio bezvremenski prostor.
Pitao sam ga za Zaratustru i rekao mi da se nalazi u obližnjem baru,
da ne uzima heroin jer ga podseća na njegovu poslednju ljubav.
Pričamo o kraju sveta, o poslednjem čoveku,
šalimo se na račun SUPERMENA,
i drugih utopija.
Pili smo i pušili.
Još uvek se sećam one noći kada se odrekao jevanđelja.
„Danas je povoljan dan da prestanem da verujem u boga“ –
rekao mi je dok sam ja gledao njegove ruke pune krvi
i njegov krst smešten pored mrtvog tela bezgrešnog začeca.
Da!
Verujem da je to bio trenutak kada sam odlučio
da se posvetim službi piskarala...

(Prevela sa španskog **Ana Stjelja**)